

отъ нѣколко топовни залпа, бѣ достатъчно да накара неприятеля да се оттегли. Като остави тогазъ два баталиона за поддържка на батареитѣ, които прикриваха лѣвото му крило, Османъ-паша даде заповѣдъ на цѣлата колона да възвие на дѣсно, за да се увеличи разстоянието, което я отдѣляше отъ неприятелскитѣ позиции.

Надвечеръ принудиха се пакъ да се отклонягъ отъ единъ неприятелски отрядъ, ала за това пъкъ неможаха намръкване да стигнатъ до Ловечъ, макаръ че по-прѣкия пътъ нѣмаше повече отъ 3 1/2 часа между Плѣвенъ и Ловечъ. Колоната се бѣ отстранила отъ голѣмия пътъ, а главния щабъ не познаваше топографията на мѣстността и незнаеше въ какво състояние се намираше пътя, по който трѣбваше да мине войската. Намираха се въ операционната зона на неприятеля; нощенъ походъ при такива условия изглеждаше противенъ на принципитѣ на военното изкуство и Османъ паша рѣши да прѣкара нощта на мѣстото, гдѣто колоната замръкна.

На другата заранъ, още при зори, колоната пакъ трѣгна на пътъ; топовнитѣ гърмежи бѣха прѣстанали да се чуватъ. Тая тишина бѣше твърдѣ обезпокоителна, защото правѣше да се страхуватъ, че Ловечъ е пад-